

מדכי גלדמן

פוצינה מתה

סיפור

פוצינה מתה. פוצינה - כלומר pussycat בגרסה רומנית, בשפתם של הפועלים הזרים. בספר שירי האחרון כתבתי עליה. דברי השתעשעו ברעיון שפוצינה חושבת כי היא נשואה לי. מרעיון כזה אפשר להבין בנקל כי בסתר לבי ביקשתי להגיע עימה לכלל קרבה רבה. פסיכואנליטיקאים עלולים אפילו לחטוא כאן בהגזמות מטופשות ולהעניק לי תווית של סוטה. אך רגשותי הגלויים כלפי פוצינה היו תמיד מתונים, במיוחד בהשוואה לרגשות שהעירו בי חתולים אחרים.

באחדים מהם הייתי מאוהב, שהרי חתולים הם אמנים גדולים בהצתת אש ההתאהבות בלב המטפלים בהם. יש להם טכניקות מגוונות לעורר התאהבות. הם מגרגרים או משמיעים מיני יללות חמודות, או מפקירים את בטנם ללטיפות, או מציגים לך כיצד הם מחדדים צפרניים על שורשי העצים. לעיתים קרובות הם שמים את ראשם בכף ירך ותובעים ליטוף, כאילו היית חתולה המלקקת את ראשי גוריה. במקביל, יש להם תכסיסים של נסיגה ותקיפה, שאף הם נועדו ללבות את אש ההתאהבות. בערמתם הרומנטית הם בורחים מפניך ומביאים אותך לחוש בחסרונם, או מסרבים לנגיעותיך, או שורטים בך שריטה שותתת דם, או נושכים בך נשיכה קטנה. יש ביניהם גם זמרים המשמיעים יללות ענוגות במיוחד ומיני פעיות מפונקות.

התקרבותי לחתולים בשנה בה הייתי בודד במיוחד. טקס ההאכלה היומי היו בו קרבה ורוך רב. הם נקהלו סביבי כילדים המקיפים הורה, וביקשו מזון ולטיפות. מתוך צורכיהם במזון ובאהבה התקשרו אלי מאוד. הם למדו את רעשי המכונות שלי ואת קול דלתי הנטרקת בקומה השלישית. קולות אלה בישרו את התקרבותי. כאשר שרקתי להם הם הגיעו מן החצרות בריצה, או בהילוך נכבד ואטי כשזנבם זקור. היו מהם שפיתחו רגשות עזים של קנאה כלפי יחסי עם חתולים אחרים. ייתכן כי חתול אחד אפילו ניסה להתאבד מרוב קנאתו.

תחילה טיפלתי בחתולה אחת ובגוריה או בחתול יפהפה, ג'ינג'י צהוב עיניים. אך כשהחליפה העירייה את פחי האשפה בפחים אטומים וחתולים מזי-רעב שוטטו ברחובות כסהרורים, התחלתי מטפל בכל חתולי החצר. עם הזמן פיתחתי מעין אחריות על עם החתולים כולו. אפילו בביקורי בחו"ל הייתי מחפש חתולים ללטפם ולהאכילם וכך פינקתי חתולים טורקים, איטלקים ופרובאנסאליים. בהדרגה נעשיתי לחתולן בינלאומי. באותה מידה שהתקרבותי לחתולים התקרבו הם אלי. בכל מקום אליו פניתי נתנו בי אמון וביקשו לטיפות ומזון - קרי: אהבה.

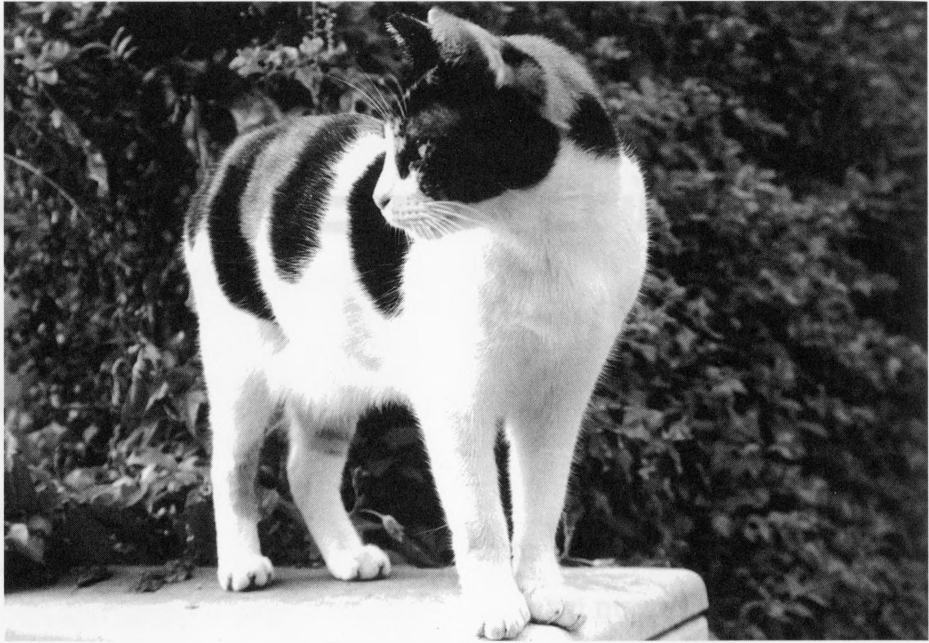
פוצינה, מכל מקום, אהבתי אותה כל עוד היתה גורה מתמסרת ומתוקה. כשהגיעה לפרקה, פרשה מהחצר ומהשגחתי ונעלמה בסתרי השכונה בהם המליטה את גוריה. כשהייתי נתקל בה מפעם לפעם, היתה מגיבה בזעפתנות אם ניסיתי לגעת בה. חתולים הם יצורים אוטונומיים בבגרותם ואלו היו גילויי האוטונומיה שלה. אך לפני כשנה וחצי היא חזרה אלי לפתע.

התברר כי חלתה ובחשיה הבינה כי יש בידי להושיעה. רוק ניגר מפיה, הילוכה היה איטי, ועיניה נראו קודחות ומדוכאות כאחד. גם פרוותה המנומרת דהתה. כאשר נחלשה מאוד עלה בידי להכניסה לכלוב פלסטיק ולהביאה אל הרופא. אך פתח הרופא את הכלוב והיא זינקה ממנו, למרות חולשתה, למדפים הגבוהים של הקליניקה. הוא וריחותיו הקליניים הטילו עליה אימה נוראה. אחרי שלכד אותה לבסוף, והרדים אותה על-ידי זריקה, אבחן אצלה דלקת חניכיים חמורה וריקבון שיניים. תמורת סכום נאה עקר לה כמה שיניים וניקה אחרות. כאשר חזרתי לקליניקה כדי לקחת אותה, היתה עדיין רדומה לגמרי. הרופא הרים אותה כפי שמרימים גגר, וקירב את פיה אל אפי, כדי שאריח את הצחנה הרקבובית שעלתה מתוכו. הוא צייד אותי באנטיביוטיקה ואחרי שבעה ימים, כפי שצפה, החלה פוצינה חוזרת לאיתנה.

אחרי תקופת התאוששות אפילו התעברה והמליטה, אך אחרי שלושה חודשים נדרסו גוריה ב'גרדום החתולים'. מכונית פחסה אותם למשטח הדוק של דם ופרווה. 'גרדום החתולים' הוא אזור מסוים בכביש החוצה את הרחוב בו אני מתגורר. הנהגים, מסיבה חסרת כל היגיון, נוהגים לדהור שם במהירות יתרה. אזור זה נמצא סמוך לפנייה לימין וההיגיון תובע מהנהג להאט בו. עם זאת, נהגים לא-מעטים עושים את ההיפך, וכך הם דורסים חתולים רבים ובמיוחד גורים חסרי ניסיון. זמן לא-רוב אחרי שנדרסו הגורים התעברה פוצינה שוב והמליטה רביעייה. אך באותם ימים היה בלבי עליה.

שכנה אחת סיפרה לי, כי אכזרית היא וכי מפליאה היא את שריטותיה בחתולי החצר, או שהיא מטילה עליהם אימה ופחד בפרווה סמורה ובלילות. היא השליטה האלימה של החצר, טענה השכנה. כיוון שזמן רב ניסיתי להתחקות בלא-הצלחה אחר חתול מקהילת החצר, המבריח במהירות כל חתול חדש, בין גור בין בוגר, סיפקה לי השכנה את פתרון החידה. כל הכעס שנאצר בי כלפי אותו חתול מסתורי הופנה לפתע, לרגע, כלפי פוצינה. אך את כעסי לא שפכתי עליה וגם לא שיניתי מהליכותי כלפיה. שהרי חתול הוא יצור של אינסטינקטים. יתר על כן, נראה היה כי כל תכליתה אינה אלא להבטיח כי לא אעדיף על פניה חתול אחר. מכל מקום, את התנהגותה הפראית ביותר הצליחה להסתיר מפני.

עם זאת, רגשותי הרכים כלפיה, שהתעצמו בגלל האופן בו מילאה את תפקידה כאם הגורים, התחלפו באדישות מסוימת. והנה דווקא באותם ימים של אדישות, נדרסו גוריה שוב ב'גרדום החתולים'. היו אלה שני גורים מקסימים,

צילום: מוטי גלדמן

שהיו יונקים ממנה ברעבתנות כשהיא מלקקת אותם בהקפדה. היא הגיבה על אובדנם בדיכאון, והתהלכה בחצר כמטושטשת. לא חלפו אלא ימים מעטים מדריסת הגורים, ולמרבה התדהמה והאסון, אף היא נדרסה באותו מקום עצמו. האם התאבדה? לך תדע.

פוצינה מתה. מצאתי אותה שוכבת בכביש ליד 'גרדום החתולים' ועל פניה עווית שהעידה על כך שנשמתה יצאה בייסורים. אחת מרגליה נשברה, אך שאר גופה היה שלם. מוכה צער סילקתי אותה מהכביש וניסיתי להמשיך בחיי. כמה חתולים איבדתי באותו אופן עצמו וכבר תש כוחי להתאבל עליהם. אך הרגשות שניסיתי לסלקם מצאו להם אפיק מוזר עוד באותו לילה.

באישון לילה קמתי סהרורי ממיטתי, והכנתי בכלי זכוכית קטן תערובת של סוכר וחלב, אותה הועדתי לנווד אפגני. גם את צערי למראה הפליטים האפגנים הנסים מאימת הפצצות של האמריקאים ביקשתי להדחיק, ממש כשם שביקשתי להדחיק את הזעזוע על מות פוצינה. אך אחרי מותה של פוצינה התמזגו הפליטים והחתולים לישות אחת - לפליט אפגני חתולי. יתרה מכך, ייתכן שחלק מעצמיותי נהפך אותו לילה לפליט-אפגני-חתולי, ואת מנת הקרב הקטנה, מנחה של חלב וסוכר, הכנתי לחלק הזה. מכל מקום, הייתי כה סהרורי עד שוודאי היה לי לחלוטין כי עוד מעט יבוא הפליט וישתה את מנחתי. שבתו לישון, ואחרי זמן התעוררתי שוב והוספתי ובחשתי בכלי כמות נוספת של סוכר וחלב. לרגע התחשק לי לטעום מן המנחה, אך אסרתי זאת על עצמי בחומרה סגפנית, שהרי יועדה לפליט האפגני. לא לי. שוב ודאי היה לי מעבר לכל מציאותיות, כי הפליט הזה יבוא במהרה. בוא יבוא אל המטבח ממדברו הצחיח כדי ללגום או ללקק את מנחתי.